

กลับมาสู่วันฝัน แก้วแก้ว

นวนิยายไทย

กลับไปสู่วันฝัน • แก้วแก้ว

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๖-๒๕๕๗

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์ทรีบีส์, มีนาคม ๒๕๕๗

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สมกรไทย

ราคา : ๓๓๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

แก้วแก้ว.

กลับไปสู่วันฝัน.- -กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๗.

๕๖๘ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-403-5

กองบรรณาธิการ: รัชชณี ดวีธรรมวุฒิกุล, ยศวดี เป็นประเสริฐ, ดันติมา แซ่ตั้ง

ศิลปกรรม: สมยงค์ คงใจ, สุพรรณยา เสตรา, สารัตน์ วงศาโรจน์

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์: สันติ สงเสริมสวัสดิ์, ผู้จัดการสำนักพิมพ์: สุดารัตน์ สงเสริมสวัสดิ์

พิมพ์และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์ทรีบีส์ ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนากะสีห์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๘๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒ โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

คำนำ

สำนักพิมพ์ตรีบีส์

“ความหวังในชีวิตของเธอคืออะไร...”

“สมมุติว่ามีตะเกียงวิเศษ บันดาลให้เธอได้สมหวังในอะไรอย่างหนึ่ง เพียงอย่างเดียวเท่านั้นนะ เธอจะขออะไร”

มนุษย์ทุกคนคงอยากให้มีใครตั้งคำถามแบบนี้ และอยากขอเป็นผู้ตอบดูสักครั้ง เพราะอย่างน้อยเรามักบอกตัวเองว่า คนเราอยู่ได้ด้วยความหวัง... ความฝัน โดยเฉพาะเมื่อมีปาฏิหาริย์ที่ทำให้ฝันนั้นเป็นจริง หรือทำให้ความจริงที่ไม่สวยงามแปรเปลี่ยนเป็นฝันที่ต้องการได้

แต่หญิงสาวคนหนึ่งพบว่า ไม่สามารถทำให้ฝันที่เป็นจริงนั้น กลายเป็นความจริงได้อย่างสมบูรณ์แบบ เพราะสิ่งที่ได้รับมา...เธอเปี่ยมสุข แต่ที่ต้องเสียไป...เธอเต็มไปด้วยทุกข์ สมหวังในส่วนหนึ่งแต่จำต้องทนเจ็บปวดในอีกทาง แล้วจะดำเนินชีวิตเช่นนั้นต่อไปอย่างไรหากไม่ยอมรับสิ่งที่เป็นให้ได้ ครั้นเลือกแต่จะเก็บสิ่งดีๆ ไว้ในลิ้นชักชีวิต แล้วโยนเรื่องที่ไม่ต้องการลงขยะไป ก็ทำได้อย่างยิ่ง

“บางครั้งคนเราเสียใจในสิ่งที่ได้ทำลงไป มากกว่าสิ่งที่ไม่มีโอกาสทำ”

เพราะสิ่งหนึ่งคืออดีต แต่อีกสิ่งคืออนาคต อดีตซึ่งแก้ไขไม่ได้ ขณะที่อนาคตยังมีโอกาสคาดหวังได้เรื่อยๆ หากเราวางเงื่อนไขไว้ด้วยเวลา กำหนดว่าชีวิตเป็นดอกไม้ มีเวลาบานได้เพียงช่วงสั้นๆไม่นานนัก ที่เคยสดใสบานสวยก็ต้องกลายเป็นไม่สวยโรยราไปในสักวัน ไม่ได้มองเห็นความหมายมากไปกว่านั้น คิดแบบนี้แล้วช่างน่าเศร้า เพราะความรักที่แอบหลงไหลแต่เสน่ห์ภายนอกก็ไม่ต่างกัน มีอันแต่คอยระแวงว่าถ้าแก่หง่อมไปเสน่ห์ไม่รัตรึงดังเก่าแล้วจะอย่างไรดี

‘กลับไปสู่วันฝัน’ นี้ แม้ย้อนเวลากลับไปสู่วันนั้นได้ แต่ปราศจากความ
พึงใจของผู้เป็นเจ้าของเพราะฝากความสุขไว้ที่หัวใจผู้อื่น วางคุณค่าตนไว้
ที่คำตัดสินของใครต่อใคร แล้วมีต้องกลับไปฝันกันเรื่อยๆ เพื่อพบว่าฝันนั้น
เป็นจริงไม่ถึงที่สุด...อย่างนั้นหรือ

“แก้วแก้ว”

กลับไปสู่วันฝัน

SAMPLE TYPE

พิมพ์ฉัตรเดินไปส่งหลานสาวและหลานชายที่

ประตูบ้าน ซึ่งอยู่ห่างตัวบ้านไปเพียงสองสามก้าว เธอบอกทั้งสองเป็นคำสุดท้าย ทั้งๆ รู้คำตอบอยู่แล้ว

“ถ้าหากว่าหาหอพักอยู่ไม่ได้ ก็กลับมาอยู่บ้านป่าได้นะ”

หลานชาย-ลือต และหลานสาว-มะปรางเหลียวมามองป่า ก่อนจะก้าวออกพ้นประตูไป ถึงไม่พูด สีหน้าหลานสาวผู้กำลังจะเป็นน้องใหม่มหาวิทยาลัยในปี นี้ ก็บอกอาการปฏิเสธออกมาโดยไม่รู้ตัว

ส่วนหลานชาย ลูกพี่ลูกน้องของมะปรางเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สาม หัวเราะแล้วตอบว่า

“ป้า ยิ่งไงก็มีฮะ มีตั้งค์ชะอย่าง เอาหอเกรดเอ ยิ่งไงก็ได้”

คล้ายกับเขาเข้าใจความหวังโยของป้า ก็เลยพูดต่อไปว่า

“ป้าไม่ต้องห่วง ผมจะช่วยมะปรางดูไอ้ที่มันดีจ กลับเข้าหอติ๊กๆ ได้ ไม่ต้องกลัว”

“หนูเปลี่ยนชื่อแล้วนะ ป้า” หลานสาวเตือนป้า

“ถ้าป้าเรียกหนูต่อหน้าเพื่อน หนูชื่อเปเป้ ไม่ใช่มะปราง”

พิมพ์ฉัตรได้แต่พยักหน้าอย่างไม่รู้จะทำอะไรดีกว่านั้น มองหน้าคนพูด เห็นดวงตากกลมใสแป๋วแหวว ในหน้ารูปไข่เต็มอิม แก้มผ่องเหลืองนวลเป็นสีมะปรางสมชื่อ ไม่มีความจำเป็นอะไรเลยที่มะปรางจะต้องเปลี่ยนชื่อ-

“แก้วแก้ว”

เล่นเป็นภาษาฝรั่ง พิมพ์ฉัตรรู้สึกขี้ตู่เสียด้วยซ้ำเมื่อจำต้องเรียกชื่อที่ไม่เข้ากับหน้าตาของเจ้าตัว

หลานทั้งสองเดินไปตามทางเล็กๆ ออกสู่ถนนใหญ่ ผู้เป็นป้าปิดประตูใส่กุญแจ ลือคฤณแจ๊กซ์ชั้นหนึ่งก่อนจะเดินกลับเข้าบ้าน

บ้านสองชั้นครึ่งตึกครึ่งไม้หลังเล็กในเนื้อที่ห้าสิบตารางวา ยังอยู่ในสภาพเรียบร้อยเท่าที่จะทำได้ ชั้นบนติดเครื่องปรับอากาศ นับแต่หลานคนแรกเข้ามาอยู่ด้วย ทั้งๆ บ้านนี้ไม่ร้อน เนื่องจากอยู่ติดกับเนิร์สซิงโฮมหรือสถานดูแลคนชราเนื้อที่กว้างขวางถึง ๕ ไร่ บริเวณเป็นพื้นที่หญ้าเขียว มีต้นไม้ใหญ่เขียวสล้างราวกับสวนสาธารณะ ช่วยทำให้บ้านน้อยที่อยู่ติดกำแพงด้านหลังพลอยได้รับความร่มเย็นไปด้วย

ก้าวกลับเข้าไปในบ้าน ห้องชั้นล่างดูกว้างเพราะเป็นห้องเดี่ยวโล่งตลอดตัวบ้าน ใช้ทั้งรับแขก นั่งเล่น และตั้งโต๊ะอาหารตัวเล็กๆ ตรงมุมห้องติดกับครัวด้านหลัง ท่ามกลางเครื่องเรือนไม้เก่าแก่ไม่กี่ชิ้น มีจักรเย็บผ้ารุ่นเก่าวางบนที่ตั้งทำด้วยไม้เป็นมันปลงาบ ตั้งเด่นเป็นสง่า เป็นจักรเก่าแก่แต่คงทน เพราะผลิตในยุคที่สินค้ายี่ห้อหลักใช้งานยาวนาน มันจึงทำงานได้ดีอย่างน่าอัศจรรย์มาถึงวันนี้ ไซ้เย็บและปักจักรได้ชิ้นงานออกมาประณีต ไม่แพ้จักรราคาแพงยุคใหม่

เสียงมอเตอร์ไฟฟ้าเดินสม่ำเสมอ เมื่อเจ้าของเดินฝีเข็มบนผ้าแพรบางปักเป็นกุหลาบดอกเล็กๆ กระจายอยู่ตามขอบแขนและชายเสื้อ คุณโคมฉาย ลูกค้าประจำของเธอให้เด็กลูกจ้างเอาถุงผ้าบรรจุกางเกงพลีตสีฟ้าอ่อนตัวงามมาส่งให้ พร้อมกับจดหมายสั้นๆ

“จะไปงานเลี้ยงตอนค่ำ ช่วยหาผ้าให้ด้วย อยากรได้เสื้อแขนยาวเบาๆ แพรสีฟ้าอ่อน ปักดอกไม้ขาวดอกเล็กๆ เอาใ้คู่กับกางเกงพลีตสีฟ้าตามตัวอย่างที่ให้มา”

คุณโคมฉาย เป็นเจ้าของเนิร์สซิงโฮม เพื่อนบ้านของพิมพ์ฉัตรนั่นเอง เธอเป็นลูกค้าประจำมาของแม่ สิบทอดมาจากคุณแม่ของเธอ

เริ่มจากแม่ของพิมพ์ฉัตรออกไปใส่บาตรที่ปากทางเข้าซอยเป็นประจำ

พร้อมกับทางบ้านใหญ่ มารดาของโคมฉายก็ออกมาตักบาตรพระสงฆ์เช่นกัน เห็นกันเป็นประจำ ได้แต่ยิ้มๆ แต่ไม่ได้ทักทายกัน จนวันหนึ่ง แม่เข้าเวรที่โรงเรียนต้องไปแต่เช้าตรู่ จึงแต่งตัวพร้อมจะไปทำงาน แม่ของโคมฉายเห็นฝ่ายนี้สวมเสื้อขาวตีเกล็ดเล็กๆ ลงไปตามยาวทางด้านหน้า ระหว่างเกล็ดปักเป็นแถวดอกไม้เล็กๆ เลื้อยพันเกล็ด เส้นไหมเรียบเป็นมัน สวยสะอาดตาก็ออกปากทักว่า

“แหม! เสื้อปักสวยจริง ชื้อที่ไหนจะ”

แม่ของพิมพ์ฉัตรซึ่งรู้ดีว่านี่คือเศรษฐินีใหญ่ประจำถนนสายนี้ ก็ยิ้มแล้วตอบอย่างสุภาพว่า

“เสื้อตัดเอง ปักเองค่ะ คุณ”

“อ้าว! ั้นหรือ” อีกฝ่ายว่าด้วยเสียงอารมณ์ดี “ไม่ยกู้ เป็นช่างตัดเสื้อหรือนี่ ทำทางฝีมือดี”

“ไม่ได้เป็นช่างหรอกค่ะ แต่พอเย็บได้ ก็เย็บให้ลูกๆ บ้าง ให้เพื่อนบ้าง ดิฉันทำงานเป็นครู”

จากวันนั้นเอง แม่ก็มีรายได้เพิ่มขึ้นจากลูกค้าคนใหม่โดยไม่คาดคิด คุณนายมาลัยวรรณเป็นคนใจกว้าง ยินดีจ่ายค่าจ้างไม่เคยเกี่ยงงอนหรือต่อราคา มีข้อแม้อย่างเดียวว่าช่างต้องทนความพิถีพิถันจนกลายเป็นจุกจิกจู้จี้ของเธอได้ ข้อหลังนี้เองทำให้เธอเลิกตัดจากร้านตัดเสื้อต่างๆ มาไม่รู้กี่เจ้าแล้ว หรือพูดให้ถูกคือทางเจ้าของร้านระอากับลูกค้ารายนี้จนหาทางบ่ายเบี่ยงจนลูกค้าถอยไปเอง

โชคดีของคุณมาลัยวรรณที่แม่ของพิมพ์ฉัตรเป็นคนทำงานประณีต ใจเย็นและอดทน จึงกลายเป็นช่างเสื้อประจำตัว รับใช้กันมายาวนานถึงยุคลูกสาวของคุณนาย เมื่อลูกค้ารุ่นแรกทั้งสองคนต่างก็อำลาโลกกันไปทั้งคู่ พิมพ์ฉัตรซึ่งเป็นผู้ช่วยแม่ถักกระดุม ตัดชิป สอยชายกระโปรง เลื่อนชั้นจนตัดเสื้อแทนได้ ก็กลายเป็นช่างเสื้อของคุณโคมฉายมาจนบัดนี้

* * *

บ้านน้อยของพิมพ์ฉัตรอยู่ที่ท้ายบ้านคุณโคมฉาย ซึ่งเป็นตึกหลังใหญ่อยู่

“แก้วแก้ว”

ตรงมุมหลังของเนิร์สซิงโฮม แต่ไม่มีทางติดต่อกัน เธอต้องถือถุงกระดาษ
เดินไปตามทางออกสู่ถนนใหญ่ แล้วเลี้ยวซ้ายไปเข้าประตูใหญ่หน้าบ้าน

รปภ.หนุ่มคนใหม่มารับงานเมื่อต้นปีจำหน้าเธอได้ จึงยกมือแตะกระบัง
หมวก ยิ้มให้พลางกล่าวทักทาย

“มาหาท่านนายหรือครับ คุณป้า”

พิมพ์ฉัตรเปลอยกมือลูบผมขาวประปรายข้างขมับโดยไม่ตั้งใจ ยิ้ม
จี๋ๆ ตอบคำเดียวว่า

“ค่ะ”

เธอผ่านอาคารสี่ขาหลังใหญ่ทางด้านหน้า ไปตามทางเท้าเล็กๆ สู่อ
ตึกใหญ่ทางด้านหลัง มีรั้วต้นไม้กันเขตไว้เป็นสัดส่วน ไม้ยืนต้นขนาดใหญ่
ขึ้นเรียงราย กำบังสายตามีให้คนจากอาคารมองเข้าไปเห็นตึกใหญ่หลังงามทาง
ด้านหลัง

คุณโคมฉายนั่งอยู่บนลานเทอเรสยกพื้นข้างตัวบ้าน แดดร้อน ลมพัด
ผ่านตรงนั้นแผ่วๆ เท่าที่พอจะหาได้ในเมืองหลวงอันแออัด เธอแต่งกายตาม
สบายอย่างอยู่บ้าน ด้วยเสื้อแพรเนื้อลินเียนสีสดสี และกางเกงขายาวกะทัดรัด
ผมสั้นซอยเป็นทรงสูงเห็นต้นคอเรียวยาว

ในวัยห้าสิบกลางๆ คุณโคมฉายยังดูสาวและสง่างาม ถ้าหากว่าดวงหน้า
แต่งเครื่องสำอางอย่างดีประดับรอยยิ้ม แทนบั้งตึงเย็นชา เธอก็คงจะดูสวย
กว่านี้อีกมาก

เธอไม่ได้อยู่คนเดียว แต่มีชายหญิงนั่งอยู่ด้วยคู่หนึ่ง ฝ่ายชายเป็นชาย
ร่างสูงโปร่ง ขาวาว จนเวลานั่งต้องทอดขาอันไว้กับพื้นหมอน ส่วนหญิงสาว
สวมเสื้อสายเดี่ยว ท่อนล่างหดสั้นขึ้นไปมาก เหนือเข่าอันกลมกลึง หล่อน
นั่งหันหลังให้ พิมพ์ฉัตรจึงเห็นเพียงผมซอยเรียวยาวเป็นแนวสั้นเหนือคอ
และต่างหูสีชมพูใสห้อยเป็นแผงใหญ่ลงมาจากหูเล็กๆ บาง

พิมพ์ฉัตรชะงัก เมื่อรู้สึกตัวว่าลวงล้ำเข้ามาในวงเจ้าของบ้าน ผู้ชายคน
นั้นคือนายแพทย์ฉัตร น้องชายคนเดียวของคุณโคมฉาย เขาเป็นผู้บริหาร
เนิร์สซิงโฮมสาขาใหม่ที่เชียงใหม่ ซึ่งเปิดใหม่มาได้ไม่นาน ส่วนผู้หญิงคือนับดาว

ภรรยาของเขา

เช่นเดียวกับครอบครัวเศรษฐีหลายบ้าน คนเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องวุ่นวายทำงานจนเหงื่อไม่ขึ้น เพื่อหาใส่ปากใส่ท้องในแต่ละวัน ก็เลยมีเวลาร่างพองจะขัดแย้งทะเลาะเบาะแว้งกันเองได้มาก และนี่ก็คือสาเหตุที่คุณโคมฉายนั่งหน้าบึ้งเป็นนางยักษ์ ไม่แถมช้อยเป็นเทพธิดาอย่างเวลาเธออยู่กับคนภายนอกอื่นๆ รวมทั้งช่างเสื้อของเธอด้วย

คุณโคมฉายตาไวเห็นพิมพ์ฉัตร ก็เลยร้องเรียก

“หนึ่ง...มาแล้วหรือ กำลังรออยู่ สองคนนี่ พักแค่นี้ละนะ เอาไปคิดเสียดีๆ ไม่ต้องมาพูดซ้ำพูดซาก เสียเวลา ได้กินจนแก่แล้ว ถึงแต่งเป็นสาวเรามันก็แก่อยู่ดี”

ข้อความท้ายกระทบบกระแทกน้องสะใภ้ เพราะนับดาวอายุสี่สิบปลายๆ ก็เท่ากับพิมพ์ฉัตรนะแหละ แต่ในขณะที่พิมพ์ฉัตรแต่งกายเรียบร้อยมิดชิด นุ่งกระโปรงยาวครึ่งน่อง ผมดำมีสีขาวยุวมะพร้าว ไม่ได้ตัด สมกับรปภ. เรียกเต็มปากว่า ‘ป้า’ นับดาวก็แต่งตัวเหมือนสาวสิบหก สวมเสื้อสายเดี่ยว นุ่งกระโปรงสั้นเหนือเข่า ผมช้อยสั้นเป็นแนวเรียบกริบ สวมตุ้มหูเปรี๊ยะเงินเหมือนวัยรุ่น

หน้าตาหล่อนั้นไม่ต้องพูดถึง เรียบเนียนตึงไปทุกส่วน เหมือนหน้าหุ่น แม้เห็นไกลๆ พิมพ์ฉัตรก็ยังอดคิดไม่ได้ว่า นับดาวเหมือนอยู่ในวัยเดียวกับมะปราง มากกว่าวัยป้าของมะปรางอย่างในความเป็นจริง

สามีของหล่อน แม้ว่ายังดูหนุ่ม เพราะผิวพรรณสะอาดเกลี้ยงเกลา ดวงหน้ายังปราศจากริ้วรอยใดๆ ร่างสูงโปร่งได้สัดส่วน ไร้ไขมันส่วนเกิน แต่เมื่อเทียบกับภรรยาแล้วเขาก็ยังดูเป็นหนุ่มใหญ่ คนละวัยกับหล่อนอยู่ดี

เธอเปลี่ยนสายตามามองนายแพทย์ เห็นดวงหน้าเรียวยาวคมสันมีรอยยิ้มน้อยๆ ทั้งคู่เห็นกันมาตั้งแต่เป็นเด็กนักเรียนมัธยม ตอนเด็กๆ เมื่อรู้จักกัน เขาทักเป็นคำแรกว่า

“ชื่อเรากล้ายกันนะ พิมพ์ฉัตร คันฉัตร ถ้าใครเรียกฉัตรคงหันมากันทั้งสองคน”

“แก้วแก้ว”

“คงไม่” เด็กหญิงพิมพ์ฉัตรตอบอายๆ “พ่อแม่ไม่เรียกว่าฉัตร พ่อแม่เรียกว่า ‘หนึ่ง’ ค่ะ”

“เธอ? มันจะเรียกว่า ‘หนึ่ง’ นะ ดีแล้ว ไม่ซ้ำกัน”

เธอมองเห็นความเปลี่ยนแปลงของเขาจากเด็กหนุ่มเป็นชายหนุ่ม หายไปเรียนต่างประเทศหลายปี กลับมารับราชการในโรงพยาบาลใหญ่ จนบัดนี้มีตำแหน่งใหญ่โตเป็นผู้บริหารในกิจการครอบครัวของตัวเอง ผิดกับเธอผู้เป็นช่างเสื้อนางๆ คนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เธอได้แต่มองอีกฝ่ายด้วยความชื่นชมเสมอดันเสมอปลาย

“เมื่อไหร่จะไปเที่ยวเชียงใหม่บ้างล่ะ ชวนหลายทีแล้ว” เขาทักหล่อนด้วยสีหน้ายิ้มละไม

“ค่ะ ถ้ามีโอกาสคงได้ไปบ้าง”

นับดาวเดินฉับๆ ผละไปแล้ว อย่าว่าแต่หล่อนเห็นช่างเสื้อเล็กๆ คนนี้เป็นอากาศว่างเปล่าเลย แม้แต่สามีหล่อน หล่อนก็ทำเหมือนเขาเป็นอากาศว่างๆ ไม่น้อยไปกว่ากัน

น้องชายกับน้องสะใภ้กลับไปแล้ว คุณโคมฉายก็ถอนหายใจออกมาอย่างไม่ปิดบังว่าโล่งอก เธอถามพิมพ์ฉัตรด้วยเสียงแจ่มใสขึ้น

“เสื้อเสร็จแล้วรึจ๊ะ”

คนถูกถามตอบรับสั้นๆ หยิบเสื้อจากถุงมาคลี่ให้ดู เสื้อแพรสีฟ้าอ่อนปักขอบฝีมือละเอียดอ่อนช้อย เหมือนดอกไม้สีขาวปนเงินดอกเล็กๆ เหล่านั้นปลิวลู่กระจายไปตามแรงลม สีของเสื้อกลมกลืนกับสีกางเกงพลีตราวกับเป็นชุดเดียวกัน

“สวยจริง หาสีฟ้าเก่งตามเคย แยกไม่ออกเลยว่าเป็นคนละชิ้นกับกางเกง” คุณโคมฉายอารมณ์ดีขึ้นมาทันตาเห็น ออกปากชม “ปักก็สวยมาก นี่ถ้าใครไม่รู้เป็นต้องนึกว่าฉันสั่งตัดราคาเป็นหมื่นๆ จากห้องเสื้อแน่ๆ เช้อ! จ้างให้ เรื่องอะไรจะไปเปลืองสตางค์กับของแพงๆ มีแม่ตัวดีคอยผลาญอยู่คนเดียว นี่ก็แทบจะท่วมคอหอยแล้ว”

ตอนท้าย คุณโคมฉายอดแหวะน้องสะใภ้ไม่ได้ พิมพ์ฉัตรรู้ดีที่เลิกหนา

บางของครอบครัวนี้ดี ก็ได้แต่ยิ้มมุมๆ ตามแบบที่อีกฝ่ายชอบ

“ฉันจะไปลองเสื้อ” เธอลุกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉง พักหน้าเป็น-
ญาณให้อีกฝ่ายตามขึ้นไปชั้นบน “หมูนี่ รู้สึกว่าตัวเองอ้วนขึ้นเสียด้วย เตี้ย
วงแขนคัปละก็แย่เสียว ต้องมาขายยตะเข็บกันอีก”

คุณโคมฉายไม่เคยอ้วนหรือผอมเกินกว่าที่เป็นอยู่มาตลอดสิบกว่าปี หาก
เป็นนิสัยที่ต้องวิตกเรื่องนี้อยู่เสมอ พิมพ์ฉัตรรู้ดี แต่ไม่เคยปรึกษาทั้งดิง ได้
แต่เดินตามอย่างสงบเสงี่ยมเข้าไปในบ้านตามความประสงค์ของเจ้าของบ้าน

* * *

โคมฉายขอบรรยายปัญหาให้ช่างเสื้อผู้ที่เธอแน่ใจว่าไม่มีปากมีเสียงฟัง
นอกจากอึดอันตันใจในตัวน้องสะใภ้ เธอก็ยังสงสารแกมหัวเสียในตัวน้องชาย
อีกด้วย

“พูดก็พูดเถอะ ฉันไม่รู้ว่าตาฉัตรทนเมื่อยอยู่ได้ไง เป็นผู้ชายอื่นนะรี...
เฮอะ! หย่าไปตั้งแต่ปีมะโว้แล้ว ถ้านับดาวอดอ้อนอนอเฮอะเก่ง ก็ยังดูออก
ว่าผิวหลง ถ้างั้นฉันก็เข้าไปยุ่งด้วยไม่ได้ แต่นี่สองตาแม่เจ้าประคุณก็ไม่แล
ผิว บ้านก็แยกกันอยู่ ลูกเต้าก็ไม่มีด้วยกัน ทำมัย...ทำมาตาฉัตรปล่อยให้
เมียผลาญเงินอยู่ได้ โอ๊ย! กลุ่มใจนี้”

จากนั้น โคมฉายก็ลงท้ายด้วยคำติดปาก

“เป็นฉันหน่อยไม่ได้ จะจัดการให้กระเด็นไม่ทันข้ามวันเชียว มันแปลก
ใหม่ หนึ่ง เรามักจะทำอะไรได้ในสิ่งที่เราไม่มีโอกาสจะทำ คนที่มีโอกาสทำได้
ก็กลับไม่ทำ เหมือนฉันกับน้องชายฉันนี่แหละ ดีไปอย่าง เธอไม่มีเรื่องแบบ
ฉัน เพราะน้องๆ เธอก็ได้ดึกันทุกคน นับว่าเป็นโชคดี”

แน่นอน โคมฉายก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากหัวพัดหัวเหวี่ยงอยู่คนเดียว
แบบนี้มาหลายปีแล้ว

* * *

กว่าพิมพ์ฉัตรจะกลับมาถึงบ้าน ก็เกือบสองทุ่ม บ้านเงียบสนิท ไม่มี
หลานๆ ทั้งชายและหญิงผู้เคยมาอยู่เป็นเพื่อนอีกต่อไป

คำว่า ‘อยู่เป็นเพื่อน’ เรียกตามคำพูดของน้องๆ พ่อแม่ของเด็กพวก

“แก้วแก้ว”

นั่น

“พอลูกโต ขึ้นม. ปลายเมื่อไหร่ ผมจะส่งมาอยู่เป็นเพื่อนพี่หนึ่งในกรุงเทพฯ พี่ได้ไม่ต้องอยู่คนเดียว มีหลานอยู่ด้วยแก็เหงา”

“พี่หนึ่งไม่ต้องเหงาที่นายลือตออกไปอยู่หอพัก มะปรางปีนี้ขึ้นม. ๖ จบแล้วจะมาเรียนต่อในกรุงเทพฯ หนึ่งกับพี่ก้องก็โอเค มีป่าหนึ่งดูแลอยู่ทางนี้ ป่าก็จะได้มีหลานเป็นเพื่อน”

น้องๆ ทั้งสามเห็นสอดคล้องกันเป็นปีเป็นขลุ่ยว่า ผู้หญิงโสดแก็ๆ อยู่บ้านคนเดียวยอมจะเหงา พวกเขาจึงทำความดีโดยส่งหลานมาอยู่เป็นเพื่อน พอคนหนึ่งโตพอจะบินออกจากกรุงไป อีกคนก็มาอยู่แทนทันเวลาพอดี

น้องชายสองคนและน้องสาวอีกหนึ่งคน ไม่ได้เฉลียวใจเลยว่าในมุมมองของพี่สาวคนโต การมีหลานมา ‘อยู่เป็นเพื่อน’ เอาเข้าจริงคือภาระอันหนักหน่วงที่น้องๆ หามาทับถมอยู่บนบ่าอันบอบบาง ซึ่งกรำงานหนักมายาวนานถึง ๓๐ ปี

พิมพ์ฉัตรไม่อาจปริปากบอกน้องชายน้องสาวได้ เหมือนเธอไม่เคยปริปากพูดอีกหลายร้อยหลายพันเรื่องก่อนหน้า

น้องๆ จะรู้สึกอย่างไร ถ้าเธอบอกพวกเขาว่า

“อย่าเอาหลานมาเป็นภาระของพี่ได้ไหม พวกกันที่ พี่ไม่เหงา ตรงกันข้าม พี่อยากอยู่คนเดียว พี่ไม่เคยเป็นอิสระจนได้ทำอะไรอย่างที่ยากทำมา ๓๐ ปีแล้ว เธอไม่เห็นใจบ้างหรือ”

น้องๆ อาจจะมีหงายหลังไปตามๆ กันเมื่อได้ยิน งุนงงสงสัย และน้อยใจ พิมพ์ฉัตรไม่อยากจะเสี่ยงให้บาดหมางกันในหมู่พี่น้อง อย่างที่เกิดขึ้นในหลายๆ บ้าน ไม่ต้องดูอื่นดูไกล ดูฤทธาสน์ใหญ่ติดกับบ้านเธอนี้ก็พอ

ความจริง พิมพ์ฉัตรไม่เคยรู้สึกเหงาเลยเมื่ออยู่คนเดียว ตรงกันข้ามเธอกลับสัมผัสอารมณ์ปลอดโปร่งและผ่อนคลาย เมื่อหลานสาวกลับมาบอกเมื่อวานนี้เองว่า หาที่พักชั้นดีใกล้มหาวิทยาลัยได้แล้ว

คำนี้ เมื่อกลับจากบ้านของโคมฉาย เธอเดินไปซื้อเต้าฮวยและปาต่องโก๋คู่เล็กๆ สีทองกรอบจากรถเข็นเจ้าอร่อยตรงมุมถนน พอกลับมาถึงบ้านก็เท

จากถุงใส่ลงในซาม นั่งบนเก้าอี้ยาว กินพลาง เปิดโทรทัศน์เครื่องเก่าอายุ
สิบห้าปี แต่ยังใช้งานได้ดี เพื่อดูรายการข่าวไปด้วยพลาง
หลายๆ ทั้งสามทำหน้าที่น่านเมื่อเห็นโทรทัศน์เครื่องนี้
“เก่ายังงัยยังดูได้หรืออะ ป้า” นี่คือคำถามของนายบัส เมื่อมาเห็นครั้ง
แรก

นายลืตค่อยยังชั่วหน่อย ไม่พูดอะไร เพียงแต่บอกว่า
“ผมไปเล่นอินเทอร์เน็ตดีกว่า ป้าไม่มีเคเบิล ผมไม่ดูฟรีทีวีอยู่แล้ว”
ส่วนมะปรางถามเมื่อเห็นครั้งแรก
“ทำไมป้าไม่ซื้อทีวีจอแบนล่ะ เครื่องใหม่ๆ แบบนี้ เขาเลิกดูกันหมดแล้ว”
พิมพ์ฉัตรอดรู้สึกไม่ได้ว่า น้องชายน้องสาวของเธอเลี้ยงลูกตรงกันข้าม
กับที่พวกเขาถูกเลี้ยงมาทุกคน อย่างหนึ่งที่ได้เห็นก็คือหลานๆ เห็นเงินคล้าย
เศษกระดาษ จะโปรยเป็นใบปลิวเพื่อซื้อของแพ่งที่ไม่จำเป็นเมื่อใดก็ทำอย่าง
ง่ายดาย คำว่า ‘ประหยัด’ อย่างที่พ่อแม่รู้จัก เป็นคำที่พวกนี้ไม่เคยรู้เอาจริงๆ
ว่ามันคืออะไร

นายบัสค่อยยังชั่วหน่อยที่ไม่ค่อยได้อยู่บ้าน ทำให้ไม่เป็นภาระ นอก
จากนี้ยังดูฝึกกระเบียบมาอย่างเข้มงวด ก็ทำให้ดูแลตัวเองได้ดีกว่าญาติอีกสอง
คน ส่วนนายลืต และมะปรางไม่รู้จักคำว่า ‘เกรงใจ’ ไม่มีใครคิดว่าตัวเองมี
ผู้ใหญ่เป็นผู้ปกครอง มองบ้านของป้าเป็นเพียงที่นอนเอาแรง ถ้าไม่จำเป็น
ต้องกลับมานอน ก็ไม่มีใครอยากอยู่บ้านแม่แต่จิตใจเดียว เตียงนอนไม่เคย
คลุม ห้องไม่เคยถู อย่างดีก็กวาดลวกๆ ข้าวของเสื้อผ้ากระจัดกระจายอยู่
ทั่วทุกตารางนิ้ว

เมื่อออกจากบ้านในตอนเช้า หลานๆ ไม่เคยบอกล่วงหน้าได้เลยว่าจะ
กลับเร็วหรือดึกตื่นแค่ไหน เธอถาม ก็ได้คำตอบว่า

“ผมจะไปบ้านเพื่อน ยังไม่รู้ว่าจะกลับได้กี่ทุ่ม”

“หนูไปตยหนังสือกับเพื่อน เลิกก็ราวๆ...ไม่รู้ซี ดิหนึ่งหรือติสองได้มั้ง
ป้าไม่ต้องรอ หนูไขกุญแจเข้าบ้านเอง”

ประตูรั้วบ้านคล้องกุญแจดอกโต คนนอกไขไม่ได้ คนในต้องไขเปิดรับ

“แก้วแก้ว”

เอง ป้าต้องถ่างตาลงมาถอดกลอนประตูชั้นล่าง เมื่อหลานๆ กลับเอาตีสองตีสาม

นอกจากนี้ เธอต้องล้างจาน ชักผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม กวาดถูห้อง ให้หลาน เพราะแต่ละคนทำอะไรเองไม่เป็นเลยสักอย่างเดียว

เมื่อเธอออกปากให้หลานช่วยบ้าง ก็ได้คำตอบในทางเดียวกัน

“ผมไม่เคยทำ งั้นเอาผ้าขนวมไปจ้างร้านซักผ้า ให้เค้าซักเอง”

“หนูกินข้าวนอกบ้าน ถ้าซื้อข้าวเข้ามา ก็ซื้อจานกระดาษมาใช้ ชี้เกี่ยจล้าง”

น้องชายน้องสาวของพิมพ์ฉัตรในทุกวันนี้ มีฐานะดีกว่าพี่สาวคนโต แต่สมัยหนุ่มสาว พ่อแม่ของเด็กพวกนี้ก็ยังทำงานบ้านเป็น ตอนที่ยังเป็นนักเรียนก็ไม่เที่ยวไม่เตร่ ประหยัดอดออม เพราะเห็นใจแม่และพี่สาวคนโตผู้ทำงานตัวเป็นเกลียวส่งเสียพวกเขา ปิดเทอม น้องๆ ก็ไปทำงานพิเศษ หารายได้เพิ่มเติม ทำตัวขยันขันแข็งจนกระทั่งจบมหาวิทยาลัยกันทุกคน

ทุกคนยังจำได้ว่า เมื่อพ่อยังมีชีวิตอยู่ ลูกๆ สีคนต่างเคยอยู่ได้สุขสบายไม่น้อยหน้าเพื่อนฝูงคนไหน มีอนาคตงดงามรออยู่เบื้องหน้า

“ใครอยากเรียนอะไรบอกมา พ่อจะส่งเสียให้ถึงที่สุด” พ่อบอกลูกๆ ทุกคนด้วยน้ำเสียงเปี่ยมความมุ่งมั่น “ทุกคนต้องจบปริญญาตรีอย่างน้อย ทั้งผู้ชายผู้หญิง”

ความฝันของพ่อและลูกๆ เหมือนฟองสบู่สีเลื่อมพราย ล่องลอยอยู่เพียงอีตึกเดียวแล้วแตกวิบหายไป เมื่อพ่อถึงแก่กรรมอย่างกะทันหันด้วยเส้นโลหิตในสมองแตก

ในตอนนั้น ลูกสาวคนโตสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ชีวิตน้องใหม่ปีหนึ่งช่างเป็นชีวิตหอมหวานปานโรยกลีบกุหลาบ นำตื่นตาตื่นใจสำหรับสาวน้อยวัย ๑๘ ปี แต่เมื่อต้องประคับประคองแม่ ที่ซ็อกจนทำอะไรไม่ถูกไปหลายเดือน รวมทั้งมีน้องๆ ในชั้นมัธยมและประถมปลาย รอให้ส่งเสียอีกถึง ๓ คน พิมพ์ฉัตรก็จำต้องดับฝันของตัวเองเพียงแค่นั้น

“หนูจะเลิกเรียน มาช่วยแม่หาเงินส่งน้องเรียน” เธอบอกแม่ด้วยความ

เข้าใจทุกข์ปานหัวใจสลายของแม่

แม่อดเอื้อน ด้วยความสงสารและเสียตายแทนลูกสาว

“หนูขอรับทุนของมหาวิทยาลัยดีไหมลูก เพื่อมีทาง”

เมื่อสามสิบปีก่อน ทุนสำหรับนักศึกษาที่เรียนดีแต่ยากจนมีอยู่น้อยมาก ในตอนแรกพิมพ์ฉัตรก็ยังพอมีความหวัง แต่เมื่อผลการให้ทุนประกาศออกมา โดยไม่มีชื่อหล่อน เด็กสาวก็ตัดสินใจเด็ดขาด สละอนาคตอย่างไม่ไยดี เพื่ออนาคตของทัศนัย น้องชายคนรองผู้สอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารได้

เธอบอกน้องชายว่า

“โหน่งเรียนต่อให้จบ พี่จะทำงานช่วยแม่หารายได้ โหน่งจะไปได้ไกลกว่าพี่มาก โหน่งเป็นลูกชายคนโต จะได้เป็นที่พึ่งของแม่และพี่ๆ น้องๆ ด้วย”

ชีวิตในมหาวิทยาลัยจบลงเพียงแค่นั้น เพื่อนสนิทของแม่แนะนำให้พิมพ์ฉัตรสมัครเรียนหลักสูตรระยะสั้นที่วิทยาลัยสารพัดช่าง เธอเลือกด้านอาหาร แล้วตัดสินใจเรียนเพิ่มเติมด้านทำขนมปังและเค้ก เมื่อเห็นว่าร้านเบเกอรี่กำลังเป็นที่นิยมกันมากอยู่ในช่วงเวลานั้น

พิมพ์ฉัตรเป็นคนทำงานประณีต มีฝีมือไม่ว่าจะหยิบจับทำอะไร แม้ลงมือทำใหม่ๆ ก็ออกมาดีราวกับฝึกฝนมาแล้วยาวนาน ขนมปังและเค้กที่ฝากขายในร้านแถวบ้านจึงขายดิบขายดี เธอก็เลยหันมาทำงานด้านนี้เต็มตัว เข้าหน้าร้านใกล้โรงเรียนที่แม่สอน ตั้งตู้กระจก ขายขนมปังและขนมเค้กชิ้นเล็กๆ ราคาพอเหมาะกับผู้ที่ซื้อซึ่งเป็นเด็กนักเรียน มีวัลยภรณ์ น้องสาวคนรอง และขจรยศน้องชายคนเล็กเป็นผู้ช่วยในตอนเย็น เมื่อกลับจากโรงเรียนแล้ว

ส่วนแม่ แม้ว่าเป็นครูเล็กๆ ในโรงเรียนรัฐบาล เงินเดือนน้อยจนไม่พอสำหรับลูกสี่คน แต่ก็ยังเป็นข้าราชการซึ่งสามารถเบิกค่าเล่าเรียนบุตร และมีสวัสดิการค่ารักษาพยาบาล ทำให้ครอบครัวที่ทำท่าเหมือนจะขาดทางเสียในตอนแรก สามารถเล่นฝ่าพายุต่อไปได้

ปีแล้วปีเล่า พิมพ์ฉัตรทำงานตัวเป็นเกลียว ไม่เคยปล่อยให้เวลาผ่านไปว่างๆ แม้แต่ชั่วโมงเดียว นอกจากทำขนม เธอหัดเย็บเสื้อผ้า ปักจักรกับแม่

“แก้วแก้ว”

นอกจากได้ลูกค่าประจำมาหลายคนแล้ว ก็ส่งงานฝีมือไปฝากขายในบ้านใกล้บ้านได้ด้วย

เธอฝ่าฟันจนน้องชายคนรองเรียนจบ ได้เป็นนักเรียนนายร้อย น้องสาวสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ จากนั้นน้องชายคนเล็กก็สอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกัน ค่าครองชีพเติบโตสูงขึ้นทุกปี รายจ่ายก็มากขึ้นตามตัว พิมพ์ฉัตรทำงานคร่ำเคร่งอยู่หลายปี แทบไม่ได้เงยหน้าเงยตาดูโลกภายนอกกว่าหมื่นไปถึงไหนแล้วบ้าง

วันหนึ่ง เมื่อเงยหน้าขึ้นจากงานอีกครั้ง เธอก็พบว่าน้องชายคนเล็กสอบได้เนติบัณฑิต ภาระอันยาวนานกว่า ๑๐ ปี เลื่อนหลุดลงจากป่าของพี่สาวคนโตไปในที่สุด

ทัศนียเป็นร้อยเอกแล้วในตอนนั้น ประจำอยู่จังหวัดชายแดน นานๆ จะกลับบ้านสักที แต่ก็แบ่งเงินเดือนส่งมาให้แม่สม่ำเสมอ วัลย์ภรณ์สมรสกับเพื่อนชายที่พบกันในมหาวิทยาลัย เขาผู้นั้นทำงานอยู่กรุงเทพฯ พักหนึ่งก็ถูกเรียกตัวกลับไปช่วยกิจการของพ่อแม่ที่จังหวัดตาก อันได้แก่ตลาดกลางเมืองและศูนย์การค้าแห่งใหม่ของจังหวัด วัลย์ภรณ์แต่งงาน ออกจากกรุงเทพฯ ไปอยู่กับสามี ไม่ได้กลับมาอีกเงินแต่จะเดินทางลงมาธุระในบางครั้ง จึงจะมาค้างกับแม่และพี่สาว

ขจรยศน้องชายคนเล็ก สอบได้เป็นผู้พิพากษา ย้ายออกต่างจังหวัดเช่นกัน ไปอยู่สุดชายแดนอีสาน แต่งงานแล้วก็พาภรรยาไปอยู่ด้วยกัน มีลูกชายคนหนึ่ง จะมารุงเทพฯ ก็ต่อเมื่อต้องมาติดต่อราชการเท่านั้น

ความเป็นอยู่ในบ้านดีขึ้น เมื่อภาระค่าใช้จ่ายลดลงกว่าเดิม แต่ภาระใหม่ของพิมพ์ฉัตรก็ตามมาในอีกไม่กี่ปีจากนั้น แม่ผู้ทำงานหนักมาตั้งแต่อยู่ในวัยกลางคน เริ่มป่วยกระเสาะกระแสะหลายโรค มีแต่ลูกสาวคนโตเป็นพยาบาลดูแลประคับประคอง อาการป่วยของแม่ยืดเยื้ออยู่เกือบ ๑๐ ปี ก่อนจะจากไปเหมือนใบไม้แห้งร่วงหล่นสู่โคนต้น

จากนั้นอีกไม่นาน พิมพ์ฉัตรกลับไปสู่ภาระแบบเดิมอีกครั้งหนึ่ง เมื่อหลานๆ โตขึ้นสู่วัยรุ่น พ่อแม่ส่งมาเรียนต่อชั้นมัธยมปลายในกรุงเทพฯ เริ่มต้น

ด้วยนายบัส ลูกของทัศนัย น้องชายคนรองลงไปจากเธอ จะมาสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร เจริญรอยตามพ่อซึ่งเป็นพันเอกประจำอยู่ที่นครศรีธรรมราช

หลานชายคนแรกสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารได้ตามคาดหมาย พอเรียนจบก็จากไปอยู่โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ส่วนป้าก็ต้องจัดห้องชั้นบนเสียใหม่ ต้อนรับนายลือต ลูกชายของขจรยศ น้องชายคนเล็กของเธอ ซึ่งยังวนเวียนประจำอยู่ต่างจังหวัดไกลเมืองหลวง หนูนุ่มน้อยจะมาเรียนในชั้นมัธยมปลาย เพื่อสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ

พอนายลือตสอบเข้าเป็นนักศึกษาได้ ก็ออกจากบ้านป้าไปอยู่หอพัก ต่อจากนั้น วัลย์ภรณ์ก็ส่งมะปร่างลูกสาวคนเดียว มารอเข้ามหาวิทยาลัยในเมืองหลวงอีกคนหนึ่ง มะปร่างพักอยู่กับป้าเพียงสองสามเดือน ก็ใกล้เปิดเทอม ย้ายออกไปหาหอพักอยู่ ทั้ๆ บ้านป้าก็เชื่อว่า จะไกลจากสถานที่เรียนจนอยู่ไม่ได้

* * *

พิมพ์ฉัตรไม่ได้หวังหลานชายสองคนแรก บัสมีเหตุผลสมควรว่าชีวิตนักเรียนนายร้อยทำให้เขาพักอยู่บ้านป้าเป็นประจำไม่ได้อยู่แล้ว ส่วนลือตเป็นเด็กผู้ชาย เธอไม่หวัง ผิดกับมะปร่างซึ่งเป็นเด็กสาวเพิ่งจะมาอยู่กรุงเทพฯ เป็นครั้งแรก ควรจะมีผู้ใหญ่ดูแลใกล้ชิด

เธอพูดเรื่องนี้กับน้องสาว ก็ได้คำตอบแบบนั้นว่า

“ก็ไม่รู้จะทำยังไง หนึ่งก็ไม่อยากให้ลูกอยู่หอพักคนเดียว แต่เพื่อนๆ มะปร่างจากโรงเรียนเดิมเขาอยู่หอกันทุกคน อยากไปอยู่กับเพื่อน ดิวหนังสือทำกิจกรรมด้วยกัน อยู่บ้านป้าเขาเหมือนถูกแยกออกมา ไม่มีเพื่อน”

“ฉันก็เห็นพูดกับมือถือทั้งวัน ขนาดกินข้าวอยู่กับป้ายังพูดไม่หยุด”

น้องสาวหน้าจืด ไม่พูดอะไรอีก แสดงว่าไม่เคยคิดจะขัดใจลูกสาวไม่ว่าเรื่องไหน พิมพ์ฉัตรก็เลยต้องหยุดพูดเพียงแค่นั้น

เธอก็ต้องยอมรับกับตัวเองว่า ไม่ใช่แต่หลานๆ หรือที่เห็นป้าเป็นเพียงหลักเกาะเพียงชั่วคราว เมื่อถึงเวลาเขาโผบินออกสู่ฟ้ากว้างได้เมื่อใด เขาก็ไปกันอย่างไม่รีรอ จะไม่ให้เด็กหนุ่มสาวเป็นแบบนี้ได้อย่างไร ในเมื่อพ่อแม่

“แก้วแก้ว”

พวกเขาไม่ได้ต่างจากกันสักนิด

น้องทั้งสามของเธอพอเรียนจบ ทำงาน ต่างก็ออกจากบ้านไปอยู่ต่าง-
จังหวัดไกลแสนไกล ยิ่งแต่งงานมีครอบครัว ก็ยิ่งหลุดลอยออกไปไม่มีวันหวน
กลับอีก จะมาหาพี่สาวและแม่ในกรุงเทพฯ ก็ต่อเมื่อมีธุระต้องมาค้างคืนในเมือง
หลวงเท่านั้น

* * *

น้องทั้งสามรักเธอ พี่น้องไม่เคยเป็นปากเป็นเสียงกันรุนแรงเลยสักครั้ง
แม้แต่ตอนที่แม่จากไป น้องๆ พบว่าแม่ยกบ้านและที่ดินให้พี่สาวคนโตเพียงผู้
เดียว พวกเขาไม่ได้ส่วนแบ่ง ก็ไม่มีใครเห็นเป็นเรื่องน้อยออกน้อยใจแต่อย่างใด
ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ก็สมควรแล้ว บ้านนี้พี่หนึ่งก็อยู่มาตลอด มันก็ควรเป็นของพี่หนึ่ง”

น้องๆ คิดว่าเธอเกิดมาเพื่อเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ เป็นพี่สาวที่ดีของน้องๆ
เป็นป้าที่ดูแลหลานๆ ได้ดีไม่น้อยกว่าที่เคยทำหน้าที่พี่สาว จนพิมพ์ฉัตรเองก็
ไม่อาจบอกให้ใครเข้าใจได้ว่า

‘ฉันอยากเกิดเป็นตัวของฉันเอง’

ถึงได้ยิน พวกเขาก็ไม่สนใจเข้าใจ ไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำไปว่าในวัยสี่สิบ
ปลายๆ พิมพ์ฉัตรรู้สึกเหมือนอายุเลยความจริงไปสักยี่สิบปี

กระแสน้ำแห่งชีวิตได้ไหลผ่านหน้าเธอไปนานแล้ว ตั้งแต่เธออายุสิบแปด
มันซัดเธอขึ้นบนตลิ่ง แล้วทิ้งเธอให้ตกค้างอยู่ตรงนั้น ปีแล้วปีเล่า เธอไม่
เคยรู้จักการเติบโตใดๆ ผิดกับน้องๆ ผู้ที่ผ่านขั้นตอนจากเด็กหนุ่มเด็กสาว มา
เป็นหนุ่มฉกรรจ์และสาวเต็มตัว เข้าสู่วัยครองเรือนมีลูกเล็กๆ จนวัยกลางคน
เป็นพ่อแม่ของลูกๆ ที่โตเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นมาแทนพวกเขา

น้องๆ ได้ล้มรสชีวิตอย่างเต็มเปี่ยม ทั้งหวานและขม เหนื่อยและสบาย
ผิดกับเธอ ซึ่งไม่เคยรู้เลยว่าชีวิตคืออะไร

๒๒ บทที่มหาพิภพมิตรในปายวันนี้คือน้องสาว วลัยภรณ์

เวลาสี่ปีหลังจากแต่งงาน เปลี่ยนวลัยภรณ์จากหญิงสาวร่างระหงหน้าสวยหวานละม้ายพี่สาวคนโต มาเป็นเจ้าเกเนี้ยร่างอ้วนอวบ ผมหสั้นโกรกสีน้ำตาลแดง เหลือบม่วง ยีไว้แข็งเป็นทรงสูงเหนือหน้าผาก สีสันทนดวงหน้าเห็นแต่ไกลไม่แพ้เสื้อผ้า เมื่อเดินเข้ามาในห้องชั้นล่าง ห้องก็ดูสว่างจ้าขึ้นมาทันตาเห็น

“ไปเดินเยาวราช ได้ของมาฝากพี่หลายอย่าง องุ่น แอปเปิ้ล แพร์ เจอบีตอะไล่ทอดกรอบ แยกซอสสี่ชนิดต่างหาก เลยซื้อมาให้พี่หนึ่งลองชิม ของโปรดของพี่กองเขาละ ไปห้องกงพีไรต้องไปกินทุกที”

น้องสาวจระไน เมื่อเดินตัวปลิวเข้าไปในห้องครัว ด้านหลัง จัดอาหารจากกล่องลงจาน พี่สาวเข้าไปช่วยน้องสาว ถามว่า

“มากก็ไม่บอกล่วงหน้า พี่จะได้ขึ้นไปจัดห้อง ปูที่นงที่นอนให้”

“อើ! ไม่ หนึ่งค่างที่ห้องมะปร่าง” น้องสาวยกไม้ยกมือปฏิเสธ “เขาอยู่คอนโดสองห้องนอน”

“อยู่แถวไหนล่ะ ท่าทางจะแพง” พี่สาวถามไปเรื่อยๆ ไม่ได้ปริปากว่าตั้งแต่หลานสาวเข้าเรียนจนล่วงมาครึ่งปีแล้ว ยังไม่เคยกลับมาเยี่ยมมา แม่แต่หนเดียว

“ก็ไม่ห่างที่เรียนเท่าไรเร่ เดือนละหมื่น เชารายปีมีคนมากกว่าดูห้อง แพงหน่อยก็ช่างมันเถอะ” แม่รีบ

“แก้วแก้ว”

ออกตัวให้ลูกสาว “มันสะดวกสบายทุกอย่าง ไม่ต้องทำเอง”

พิมพ์ฉัตรไม่ออกความเห็นอีก ตั้งแต่ได้ยินคำว่า ‘สะดวกสบาย’ ออกจากปากน้องสาว คำนี้เป็นคำติดปากวลัภรณ์มาตั้งแต่ยังสาว ตั้งแต่เรื่องเล็กน้อยประจำวันไปจนเรื่องเลือกคู่ครอง

ตอนสาว ๆ วลัภรณ์มีหนุ่ม ๆ มาชอบหลายคน บางคนหน้าตาดี บางคนก็นิสัยดี บางคนเรียนเก่งดูมีอนาคตดีกว่าเพื่อน แต่หล่อนเลือกหนุ่มที่หน้าตาและบุคลิกดีที่สุดในบรรดาทุกคน เรียนหนังสือก็ไม่ได้เรื่อง ด้วยเหตุผลคือ ‘ที่ห้องซัฟฟี่เอ็มดับบลิวมาเรียนเขียนา ไปไหนกับเขาสะดวกดีจะตายไม่ต้องโหนรถเมล์’

เมื่อเรียนจบ หล่อนก็แต่งงานกับห้อง ลูกเศรษฐีต่างจังหวัด จากนั้นก็ใช้ชีวิตสะดวกสบายสมปรารถนามาจนทุกวันนี้

* * *

วลัภรณ์กินอาหารเสร็จก็บ่นว่าอิม แล้วกึ่งวัง จึงเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนหลวม ๆ ของพี่สาว ล้มตัวลงนอนอยู่บนเก้าอี้ยาวนั้นเอง

“ของีบหน่อยนะ แหม! วันนี้กินอิมจัง”

สายตาหล่อนมองเรื่อยเรื่อยไปหยุดที่ภาพถ่ายบนตู้เดี่ยวๆ เป็นภาพถ่ายขนาดสิบสองนิ้วของสาวน้อย หันเอียงให้กล้อง มองเห็นดวงหน้ารูปไข่ แก้มอิม สันจมูกเรียวตรง ถึงวางหน้าเฉยนิ่งๆ แต่ดูเหมือนยิ้มละไม เพราะแววสุกใสในดวงตากลมหวาน และกليبปากอิมพริ้มเพรา ปลายทอคมุมหยักงอนขึ้นน้อยๆ เหมือนเจ้าตัวเย็นอิมอยู่เป็นนิจ

หล่อนมีผมหนานุ่มดำขลับ หัวทอด้วงมาเฉยๆ ถึงบ่า ไม่มีกรटकแต่งใดๆ รูปนั้นถ่ายแค่ครึ่งอก จึงเห็นสไบเฉียงที่สวม ทาบอยู่บนบ่าอันกลมกลิ้ง ผิวเนียนนวลตั้งแต่หน้าผากกลมมนลงมาถึงต้นแขนเรียวได้ส่วนสัด ไร้ดำหนิใดๆ ไม่มีแม้แต่เพียงจุดต่างด้าสักจุดเดียว

“รูปพี่หนึ่งบนตู้นั้น” วลัภรณ์ถามเรื่อยๆ เปื่อยๆ ตามประสาคนช่างพูด “เหมือนมะปรางตอนนี่ยังกะกะ อายุ ๑๘ ไซ้ใหม่ตอนนั้น”

พิมพ์ฉัตรเงยหน้าจากผ้าที่สอยอยู่ มองตามสายตาน้องสาว ยิ้มขันๆ

ผุดขึ้น

“ใช่ จำแม่นนี่ ไปประกวดนางสงกรานต์ของเขต เพื่อนพ่อที่เป็นหัวหน้าเขตมาขอ พ่อเสียไม่ได้เลยให้ไป ผมเผ้าก็ไม่ได้เกล้า หน้าที่ตัวเอง คนอื่นๆ เขาเกล้าผมแต่งหน้ากันแข่งทุกคน”

“แต่พี่ก็สอยตำแหน่งนางสงกรานต์มาได้ หนึ่งจำได้ วังตามดูที่นั่งในขบวนแห่ชะเหนื่อแยกแทบตาย พี่โหม่งกับตาหนองช่วยกันจุดหนึ่งล้มลุกคลุกคลาน” น้องสาวหัวเราะออกมาได้ เมื่อนึกถึงความหลัง “พอประกาศว่าพี่ได้หนึ่งร้องไชโยๆ ๑ จนเสียงหายไปเลย”

หล่อนพูดต่อไปว่า

“ต้องยิ้มไปให้มะปรางดู เขานึกไม่ออกว่าเขาเหมือนป่าไผ่ยังไง ถ้าบอกว่าเหมือนแม่ยังพอนึกออก”

พี่สาววางผ้าที่สอยลง ยิ้มบางๆ เป็นยิ้มที่บอกความสมเพชตัวเองมากกว่าขำขัน

“นั่นสิ อย่าว่าแต่มะปรางนึกไม่ออก พี่ดูกระจกทุกวันก็นึกไม่ออกว่าครึ่งหนึ่งเราเคยหน้าตาอย่างไรรูปได้ใจ”

วลัยภรณ์มองพี่สาว เจาะแดดสีแสดเรื่อยๆ ยามบ่ายคล้อยส่องผ่านหน้าต่างเข้ามากระทบซีกหน้า มองเห็นสีขาวยิ้มอยู่บนผมหงอกละเอียดรวบไว้ง่าย ๆ หน้าผากกลมมนและสันจมูกเรียวยิ่งเหมือนเดิม แต่ดวงตากลมหวาน บัดนี้แห้งแล้งโรยรา ซ่อนอยู่หลังแว่นสายตาที่เจ้าตัวใช้ยามทำงานละเอียดอย่างเย็บผ้าหรืออ่านหนังสือพิมพ์

ริมฝีปากสีชมพูสดเหมือนกลีบกุหลาบ หายไปตามกาลเวลา เหลือเพียงปากบางสีซีด มุมปากตกน้อยๆ เหมือนไม่เคยรู้จักว่ารอยยิ้มเป็นอย่างไร เรือนร่างผอมบางเหมือนกิ่งไม้แห้งๆ เข้ามาแทนความงามของดอกไม้ผลิบานจากงานหนักและเครื่องเครียดที่ครอบงำพิมพ์ฉัตรอยู่ถึง ๓๐ ปีเต็ม

มองแล้ววลัยภรณ์ก็นึกสงสารพี่สาว หล่อนรู้ตัวว่าแม้ขณะนี้ น้ำหนักหล่อนเพิ่มกว่าเมื่อครั้งเป็นเจ้าสาวถึง ๒๐ กิโลกรัม หล่อนก็ยังดูสดใสเปล่งปลั่ง สะสวยกว่าผู้หญิงแถวบ้านเกือบทั้งหมดก็ว่าได้

“แก้วแก้ว”

‘น้ำสงสารที่หนึ่ง’ หล่อนรำพึง เหมือนอย่างที่เคยนึกมาแล้วหลายครั้ง แต่ด้วยนิสัยไม่หมกมุ่นกับสิ่งใดมาก ความเห็นใจผ่านเข้ามา ก็ผ่านออกไปเหมือนลมพัด เมื่อพิมพ์จัดรูปเอาเสื้อที่สอยเสร็จไปแขวน หันกลับมา ก็เห็นว่าน้องสาวหลับสนิทไปแล้ว

* * *

เสื้อตัวใหม่ของโคมฉายเพิ่งเสร็จ เมื่อพิมพ์จัดรูปนำไปส่งให้ ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าครั้งนั้นก็คงเหมือนครั้งก่อนๆ ที่เธอจะจับตัวให้พี่เธอบ่นเรื่องอะไรต่อมิอะไรอยู่สักชั่วโมงกว่าสองชั่วโมง ก็พบกับความประหลาดใจว่า คราวนี้โคมฉายอารมณ์ดีกว่าทุกครั้ง

“ตาจัดบริหารงานเก่งนะเธอ เนิร์สซิงโฮมสาขาสองทำท่าว่าจะไปได้ดีกว่าที่นี้เสียอีก”

อ้อ! นี่เอง ที่มาของอารมณ์ดีของเธอ คุณโคมฉายหย่าขาดจากสามีมาหลายปีแล้ว ลูกคนเดียวที่มีก็ไปเรียนเมืองนอก ไม่ยอมกลับมาจนบัดนี้ ดูเหมือนจะแต่งงานมีครอบครัวอยู่ทางไหน เธอก็เลยทุ่มเทจิตใจให้น้องชายคนเดียวแทน

“โครงการใหม่เขาเสร็จแล้ว ไม่ได้ให้คนอยู่เป็นห้องอย่างที่นี่ แต่เป็นบ้านเดี่ยว โครงการยังไม่ทันเสร็จ บ้านถูกจองหมดแล้ว”

โคมฉายเล่าอย่างปลาบปล้ำ

“คนในเมืองใหญ่ อยู่กันคนเดียวมกเหลือเกิน ลูกเต๋าก็อยู่กับคนละบ้าน พวกนี้เมื่อกรุงเทพเต็มที อยากรอยู่ต่างจังหวัดแต่หาทางไม่ได้ จะไปปลูกบ้านอยู่คนเดียวก็ไม่กล้า คนจัดรูปก็เลยแบ่งที่ดินส่วนหนึ่งทำเหมือนรีสอร์ทสวยๆ แล้วปลูกบ้านเดี่ยว จะซื้อก็ได้ เช่าก็ได้ เขาจะเปิดเป็นทางการ วันที่ ๙ เดือนนี้ล่ะ”

เธอสรุปตอนท้ายว่า

“ฉันซื้อตัวเครื่องบินไว้ ๒ ใบ แม่เจ้าประคุณรับปากไว้ดิบดีว่าจะไปงานเอาเข้าจริง ไปนับเดือนนับดาวอยู่กะทัวร์ยุโรปเสียแล้ว ฉันซีเกียจคืนตัว หนึ่งอยากเที่ยวเชียงใหม่ใหม่ใหม่ล่ะ ฉันชวนหนึ่งไปเป็นเพื่อนก็แล้วกัน”

* * *

พิมพ์ฉัตรขยับตัวอย่างตื่นเต้น เมื่อเครื่องบินเริ่มลดระดับลง เธอมองออกไปทางหน้าต่างก็เห็นตัวเมืองทอดตัวอยู่เบื้องล่าง มีบ้านช่องหนาแน่นเห็นชัดขึ้นทุกที

คนอื่นๆ อาจฝันถึงยุโรป หรือหมู่เกาะสวยๆ กลางน้ำทะเลใสแจ๋ว พิมพ์ฉัตรขอเพียงเชียงใหม่ เมืองนี้คือฝันที่เธออยากเอื้อมให้ถึงอีกสักครั้ง หลังจากประทับใจไม่เคยลืมเมื่อ ๓๐ ปีก่อน

ตอนนั้น เป็นการแข่งกีฬามิตรภาพระหว่างมหาวิทยาลัย ๕ แห่งจากแต่ละภาค จัดที่สนามกีฬาของจังหวัดเชียงใหม่ พิมพ์ฉัตรกับเพื่อนสาว ๆ อีกหลายคนได้รับคัดเลือกให้ไปร่วม-ไม่ใช่ในฐานะนักกีฬา แต่ในฐานะตัวแทนจากชมรมศิลปะวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัย เพราะประธานชมรมเห็นว่าเธอทำได้สวย จึงจัดให้รำเสียหลายชุด ทั้งรำต้นวรเชษฐ์ในงาเนลียงต้อนรับ รำกลองยาวตอนเปิดงานในสนามกีฬา และรำสี่ภาคบนเวทีหอประชุมในคืนปิดงาน

ช่วงเวลา ๕ วัน เป็นช่วงสนุกที่สุดของสาวน้อยและเพื่อนๆ เมื่อวันจากงานบนเวที ก็ไปเชียร์กีฬา และไปเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ตั้งแต่เข้าจวนตึกคืน โดยมีรุ่นพี่จากมหาวิทยาลัยเจ้าภาพ เป็นเจ้าถิ่นนำร่องๆ ทั้งชายหญิงไปตะลุยทั้งในเมืองและนอกเมือง

หนึ่งในผู้นำเที่ยว ที่มาดูแลกลุ่มของเธอและเพื่อนหญิงอีก ๕ คนก็คือ หนูนักร้องนักเรียนเมืองเหนือ เขาแนะนำตัวเองว่า

“พี่ชื่อพนธินนะครับ เรียกพี่ทินก็ได้ แต่ถ้าทำอะไรไม่ถูกใจน้องๆ จะเรียกไอ้ทินก็ได้ ไม่ว่างกัน”

‘พี่ทิน’ เป็นหนุ่มหน้าใสยิ้มหน้าตาดี ผิวขาวเนียนอย่างชาวเหนือ ผมยาวปรกคอดำเป็นมัน เส้นอ่อนสลวยราวกับผมผู้หญิง ยิ้มกว้างอย่างคนขี้เล่น อยู่เสมอ เห็นพี่สาวสวยน่าชม เขาคุยเก่งและคล่องตัวสมกับหน้าที่ผู้นำเที่ยว ความรู้รอบตัวก็ดีมาก ไม่ว่าจะสาว ๆ จะถามถึงอะไร ตั้งแต่ประวัติของวัดลงมาจนถึงร้านขายไอศกรีม เจ้าตัวรู้หมด

‘พี่ทิน’ วางตัวเป็นพี่ชายที่มีมารยาทดี ดูแลน้องสาวทั้งหลายอย่างทั่ว

“แก้วแก้ว”

ถึง และเท่าเทียมกัน เพียงห้าวันที่รู้จักกัน สาวๆ ทั้งกลุ่มก็พากัน ‘กรีด’ และชักชวนไม่ขาดปากให้เขาลงไปเที่ยวกรุงเทพฯ บ้าง พวกเขาจะแหกกันมาต้อนรับพาเที่ยวเมืองหลวง

พีทินบอกว่าเขาจะลงไปกรุงเทพฯ ตอนปีใหม่ ถ้ามีเวลามาเที่ยวด้วยก็จะโทรศัพท์มาหา ทุกคนก็ให้หมายเลขเขาไปอย่างเต็มใจ

คนที่พีทินโทร. มาถึง มีเพียงคนเดียวคือพิมพ์ฉัตร

* * *

พีทินลงมากรุงเทพฯ ทุกเดือน เท่าที่จะปลีกตัวมาได้ เขาพาตัวเองเข้ามาในบ้านอย่างสุภาพและมั่นใจ ไม่ทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ ปิดบังผู้ใหญ่) พ่อกับแม่ก็เลยต้อนรับด้วยดี

“ก็ดูเปิดเผยดีนี่ ไม่มีอะไร” พ่อเคยวิจารณ์กับแม่ “ลูกเราโตเป็นสาวก็มีหนุ่มมาจีบเป็นธรรมดา ขอให้อยู่ในสายตาผู้ใหญ่อย่างนี้ก็พอแล้ว”

เมื่อพิมพ์ฉัตรเศร้าโศกแสนสาหัสจากสูญเสียพ่อ พีทินก็ตรงจากเชียงใหม่ลงมาหาเธอทันที เขาอยู่เคียงข้างเธอ ปลอบโยนคอยให้กำลังใจ เมื่อกลับเชียงใหม่ก็โทรศัพท์ทางไกลมาหาประจำ

เขาอยู่ข้างเคียงเธออีกเช่นกัน เมื่อพิมพ์ฉัตรตัดสินใจละชีวิตนักศึกษาออกมาหางานทำ

พีทินไม่ค่อยจะห่วงปริญญาที่เด็กสาวจำต้องสละไป มากกว่าหวังว่าเธอต้องทำงานที่ไม่สมควร เมื่อรู้ว่ามีคนจ้างพิมพ์ฉัตรไปทำงานพิเศษ รา้ไทยในร้านอาหารสำหรับฝรั่ง เขาก็ตรงไปสืบหาเช็คประวัติของร้านนั้นทันที กลับมารายงานว่า

“แม่ครับ” เขาเรียกแม่ของเธออย่างคุ้นเคย “ร้านนั้นมันมีเบื้องหลังไม่ค่อยดี พนักงานเสิร์ฟพอไปได้ครับ อย่าให้หนึ่งไปทำงานที่นั่นเลยครับ ไม่ปลอดภัย”

เขากับเธอยังติดต่อกันสม่ำเสมอเมื่อเขาเรียนจบ พิมพ์ฉัตรไม่ได้ไปร่วมงานรับปริญญา เพราะติดขัดหลายอย่างรวมทั้งเรื่องเงินค่าใช้จ่ายด้วย พันธินเข้าใจข้อนี้ดี แม่ของเธอปฏิเสธเด็ดขาดไม่รับเงินที่เธออาสาจะจ่ายให้เป็นค่ารถไฟ

และโรงแรมที่พัก

จากนั้น ชายหนุ่มลงมาจากงานทำในกรุงเทพฯ จึงยังสนิทชิดเชื้อมากขึ้น พันธินเลิกงานก็มาหาพิมพ์ฉัตร กินข้าวเย็นด้วย ชวนไปดูหนัง หรือไม่นั่งคุยกันจนตึกจึงลากลับบ้าน

ความสัมพันธ์นี้ดำเนินมาเกือบปี ก็มาสะดุดตอใหญ่เข้ากะทันหัน หลังจากกลับไปเยี่ยมบ้านเชียงใหม่ เขากลับมาบอกเธอว่า

“พ่อให้พี่ไปเรียนต่อที่ออสเตรเลีย เรียนภาษากับทำปริญญาโทอีก ๒-๓ ปี พี่อายุเบี่ยงแล้วไม่สำเร็จ”

พิมพ์ฉัตรใจวาบหวือเหมือนจะขาดลอย สำหรับเธอ การไปเมืองนอกในยุคนั้นเชื่อว่า bakal กลับกันได้ง่ายๆ ส่วนใหญ่ไปแล้วก็ไปกลับ เรียนจนจบถึงได้กลับในอีกหลายปีหลังจากนั้น

พันธินมองหน้าหญิงสาวอย่างจะหยิ่งใจเธอ ก่อนพูดเสียงสลด

“พี่ก็เมื่อยากไปจากหนึ่ง ไม่อยากทิ้งหนึ่งอยู่ทางนี้ ไปหลายปี อะไรมันก็เกิดขึ้นได้ แต่ถ้าหนึ่งตกลงจะไปกับพี่ พี่ก็พาหนึ่งไปได้นะ เราจดทะเบียนกันเงียบๆ หนึ่งจะได้ขอวีซ่าภรรยา ติดตามสามีไปนอกโง่งละ”

พิมพ์ฉัตรมองคนรักอย่างไม่คาดคิด

“พี่ตินจะให้หนึ่งไปอยู่กับพี่ทางไหน พ่อแม่พี่จะว่ายังไงคะ หนึ่งรู้ว่าพ่อแม่พี่คงไม่เต็มใจให้พี่คบหนึ่ง เพราะบ้านหนึ่งจน ถึงส่งพี่ไปเมืองนอก”

พิมพ์ฉัตรไม่เคยพบพ่อแม่ของพันธิน แต่ก็รู้จากคำบอกเล่าของเพื่อนบางคนของเขา ว่าพันธินเป็นลูกชายคนเดียวของเศรษฐี มีธุรกิจหลายอย่างในเมือง และเป็นเจ้าของที่ดินหลายแห่งทั้งเชียงใหม่และลำปาง

“พี่เป็นผู้ใหญ่แล้วนะหนึ่ง” เขาตอบทันควัน “พี่จะเรียนไปทำงานไป เลี้ยงหนึ่งเอง”

พิมพ์ฉัตรตีบตันในลำคอจนพูดไม่ออก ทั้งซาบซึ้ง ทั้งใจหาย ต้องรวบรวมสติ ก่อนเรียบเรียงคำพูดออกมาได้

“เรายังไม่พร้อมกันทั้งสองคนคะ หนึ่งว่า หนึ่งต้องช่วยแม่ส่งเสียหน่อยๆ อีกหลายปี ถ้าหนึ่งไปกับพี่ แม่คนเดียวทำไม่ไหวแน่ พี่ตินเองก็ควรจะได้เรียน

“แก้วแก้ว”

ให้เต็มที่ ไม่มีหนึ่งไปเกาะพื้กินอยู่ทางโน้น”

พื้กินผู้เคยตามใจคนรักเสมอ กลับขมวดคิ้วอย่างไม่เห็นด้วยเมื่อได้ยิน เขาตอบเสียงหงุดหงิด

“น้องๆ ต้องช่วยเหลือตัวเองบ้างซี จะให้หนึ่งเสียสละความสุขเพื่อเขา พื้กินว่าเกินไป ส่วนทางพื้ พื้กินพูดตรงๆนะว่าจากกันนานเป็นปี อาจะสองหรือสามปี ใจคนมันเปลี่ยนกันได้...”

พิมพ์ฉัตรจับแขนอีกฝ่ายเป็นเชิงปลอบประโลม ผินยิ้มหวานให้ ทั้งๆ ใจเธอแทบจะขาดอยู่รอนๆ

“หนึ่งไม่เปลี่ยนใจแน่นอนละ พื้กินเชื่อใจได้ หนึ่งจะรอพื้กินกลับมา กว่าพื้กินเรียนจบ น้องๆ หนึ่งก็โตแล้ว เราจะได้ไม่มีอะไรต้องห่วงอีก”

แม่เห็นด้วยว่าลูกสาวควรรออยู่ทางนี้ มากกว่าจะติดตามสามีไปเสี่ยง กับอนาคตอันไม่แน่นอน

แม่กระซิบบอกเธอว่า

“ถ้าพ่อแม่เขามาขอหนึ่งให้ไปเมืองนอกด้วย แม่จะยกให้โดยไม่เรียกร้องอะไรเลย แต่ที่รูปการณ์เหมือนพ่อแม่เขาจะแยกลูกชายออกไปให้พันๆ เรา ถ้าหนึ่งกับพื้กินจะแต่งงานกันให้ได้ ก็คงไปลำบากอยู่ทางโน้น พ่อแม่เขาคงไม่ให้เงินพื้กินมาเลี้ยงหนึ่งแน่ๆ”

ในเมื่อแม่ตัดสินใจให้อย่างนี้ พิมพ์ฉัตรจึงไม่รู้สึกว่ามีทางอื่นนอกจากปฏิเสธคำขอของคนรัก ทั้งๆ ใจหายแล้วใจหายอีกเหมือนจะขาดลอย เมื่อพื้กินต้องออกเดินทางไปจริงๆ

เธอชวนน้องสาวไปส่งเขาที่สนามบินตอนเมืองในวันเดินทาง พบว่าพ่อแม่และญาติๆ พื้กินแห่กันมาส่งนับสิบคน ไม่มีใครโอภาปราศรัยกับเธอ แม้แต่คนเดียว แล้วยังมีเพื่อนฝูงจากเชียงใหม่อีกกลุ่มใหญ่ ทำให้ชายหนุ่มแทบจะไม่มีโอกาสพูดกับคนรัก นอกจากรีบร้อนกล่าวลาเพียงสองสามคำ

“พอถึงโน้น พื้กินจะเขียนมาถึงหนึ่งทันทีเลย ไปก่อนนะ”

พิมพ์ฉัตรนั่งซบหน้าตามาตลอดทางในรถประจำทาง มีน้องสาวนั่งตาปริบๆ มองหน้าด้วยความห่วงใย แต่สิ้นปัญญาจะปลอบโยน

เธอกินไม่ได้นอนไม่หลับอยู่หลายวัน จนกระทั่งได้รับโปสการ์ดแผ่นแรก จากพันธินว่าเขาไปถึงซิดนีย์แล้ว จะพักอยู่ที่นั่นเพื่อเรียนภาษา ก่อนจะไปเข้า มหาวิทยาลัย อាកการของพิมพ์ฉัตรจึงค่อยดีขึ้นบ้าง

* * *

จดหมายของพันธินมาถึงอย่างสม่ำเสมอในปีแรก เป็นกำลังใจให้หญิงสาวมีเรี่ยวแรงจะทำงานหนักขึ้นโดยไม่ท้อถอย ตอนกลางวัน นอกจากช่วยแม่ทำขนมขาย รับผิดชอบ ตอนค่ำ รุ่งพินคนหนึ่งมาชวนเธอไปร้านอาหารในร้าน อาหารแห่งใหม่จัดสำหรับลูกค้าฝรั่งโดยเฉพาะ งานนี้แม่ค่าจ้างไม่สูงเท่าใด แต่ค่าทิปงามนัก พิมพ์ฉัตรจึงตกลง มีน้องชายคนเล็กที่โตเป็นเด็กหนุ่มแล้ว คอยไปรับกลับบ้าน

พิมพ์ฉัตรแอบฝันถึงขั้นว่า จะเก็บเงินพอเป็นค่าเครื่องบิน แล้วบินตามเขาไป หากว่าพันธินต้องอยู่ที่ออสเตรเลียอีกนาน ถึงตอนนั้น น้องชายคนรองเรียนจบเป็นนายร้อยแล้ว คงแบ่งเงินเดือนมาช่วยส่งเสียน้องอีกสองคน ผ่อนภาระของแม่กับพี่สาวได้บ้าง แม่คงจะอนุญาตในตอนนั้น

ขึ้นปีที่สอง จดหมายของความรักเริ่มห่างออกไป จากเดือนละ ๓-๔ ครั้ง มาเป็นเดือนละครั้ง เขาให้เหตุผลว่า

'พี่เข้ามหาวิทยาลัยได้แล้ว เรียนที่นี้ยากมาก เพราะตำราเป็นอังกฤษล้วน งานหนักเลยไม่มีเวลาว่างมากเท่าเมื่อก่อน'

พอขึ้นปีที่สาม จู่ๆจดหมายของชายหนุ่มก็เงียบหายไป แม้ว่าเธอเขียนไปหาเขาติดๆ กันหลายฉบับ ด้วยความหวังใจ เกรงว่าเขาจะเจ็บไข้ได้ป่วย อีกฝ่ายก็ไม่ตอบมา

พิมพ์ฉัตรยังจำความทຸນทຸรายในช่วงเวลานั้นได้จนบัดนี้ เธอไม่ได้คิดอะไรร่างอื่นนอกจากเกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายกับพันธิน เขาอาจป่วยหนัก..เขาประสบอุบัติเหตุ...เธอคิดไปเรื่อยแปดพันเก้าประการ จนตัวเองเกือบจะป่วยไปเสียเอง

ในที่สุด คำตอบของพันธินก็มาถึงในรูปของจดหมายสั้นๆ สั้นที่สุดเท่าที่เขาเคยเขียนถึงคนรัก

“แก้วแก้ว”

“พี่ขอโทษที่ยังเลยไม่ได้ส่งข่าว พี่ได้งานทำที่นี่ ขอให้หนึ่งไม่ต้องรอพี่ที่เองก็ยังไม่รู้ว่าจะได้กลับบ้านเมื่อไหร่ คงจะอยู่อีกหลายปี”

พิมพ์ฉัตรเข้าอ่อน รุ่ตชวบลองอย่างหมดแรง เมื่อสายตาดำผ่านตัวหนังสือสุดท้าย ปวดร้าวไปทั้งศีรษะราวกับถูกฟาดโดยแรง

เธอป่วย ไข้ขึ้นสูงอยู่หลายวันหลังจากนั้น แม่กับน้องสาวต้องคอยพยาบาลอยู่ข้างเตียงด้วยความห่วงใย โดยเฉพาะแม่แทบไม่เป็นอันกินอันนอน แต่ในเมื่อพิมพ์ฉัตรยังสาว ร่างกายยังแข็งแรง จึงพอจะฟื้นตัวได้ในเวลาไม่นาน แม้ความสดใสหายไปจากดวงหน้าและท่าทาง เธอก็ยังแข็งแรงพอจะทำงานไปได้ตามปกติ

พี่ที่นัดตัดสินใจทำงานอยู่ที่ออสเตรเลีย อยู่ที่ไหนคงจะสุขสบายน่าอยู่กว่าที่นี่มาก เขาจึงไม่อยากกลับมา

น่าน้อยใจอยู่เรื่องเดียว...

“พี่ที่นัดงานทำที่ไหน รายได้คงดีกว่าที่นี่” เธอพูดกับน้องสาว ปลอดภัยตัวเองไปพร้อมๆ กัน “น้อยใจแต่ว่าเขาไม่ยกชวนพี่ไปอยู่ด้วย เขาก็รู้ว่าโหนดเรียนจบเป็นนายทหารแล้ว หนึ่งก็เข้ามหาวิทยาลัยแล้ว เหลือน้องคนเดียว ถ้าพี่จะไป แม่ก็คงไม่ว่า”

วลัยภรณ์คิดไปอีกทางหนึ่ง บัดนี้หล่อนเป็นสาวเต็มตัว มีหนุ่มๆ มาติดพันหลายคน หล่อนจึงรู้จักผู้ชายมากพอจะรู้จักโรค ‘ไกลตา ก็ไกลใจ’ ได้ เพียงแต่ไม่อยากพูดออกมาดังๆ ให้พี่สาวใจเสียหนักเข้าไปอีก ก็เลยสืบเสาะหาข่าวของพันธมิตรจากทางอื่น เท่าที่จะหาทางได้

คนที่หล่อนหันไปหาคือแฟนหนุ่ม พี่ก่องมีเพื่อนสมัยเรียนมัธยมที่เป็นลูกเศรษฐีเหมือนกัน พ่อแม่ส่งเรียนอยู่ต่างประเทศในหลายประเทศ แ่นละ ในออสเตรเลียก็มีอยู่สองหรือสามคน หล่อนจึงขอให้เขาติดต่อเพื่อนที่นั่น สืบหาข่าวคราวของนักเรียนไทยในชนิดนี้ที่ชื่อพันธมิตร แต่ไม่กี่วัน ก็ได้คำตอบกลับมาว่า

‘มันมีแฟนแล้วนี่ สวยเสียด้วย คบกันตั้งแต่ปีก่อน ตอนนี้อยู่ด้วยกันแล้ว’